

Una onada d'insurreccions recorre el món

Algèria, Líban, Iraq, Iran, Hong Kong, Xile, Equador, Bolívia, Colòmbia... els pobles que han dit prou i protagonitzen enormes mobilitzacions populars que derroten plans d'ajustament i reclamen llibertat, fan caure governs o tremolar els règims.

La pujada del bitllet de metro, l'impost sobre el whatsapp, o la reelecció d'un president són

només les gotes de que han fet vessar el got. I malgrat el govern retrocedeix quan veu la dimensió de la mobilització popular, la gent ha perdut la por i continua amb objectius que han estat anys ofegats per la violència del poder: fora el govern o el règim.

Que les revoltes coincideixin en el temps no és casualitat, després de 10 anys duríssims de crisi

econòmica que ha deixat la classe obrera mundial i el jovent en situacions d'extrema necessitat.

El capitalisme és misèria. La nostra solidaritat a la lluita dels i de les treballadores i del jovent, arreu. Reconstruir l'internacionalisme de classe és una tasca inajornable.

Xile

“¡No són 30 'pesos', són 30 anys!”

Aquesta és una de les tantes consignes que es canten als carrers de Santiago. Trenta pesos xilens va ser l'augment del preu del bitllet del metro que va desenfrenar la protesta el divendres 18 d'octubre. Portaveus del govern i de la dreta, deien que "només eren 30 pesos..."; menys de 10 cèntims de dòlar. Però això tant sols va ser la gota que va vessar el got, després de dècades d'alta desigualtat social en un model capitalista que es manté des de la dictadura de Pinochet. Amb tot, la joventut i el poble treballador va esclatar; milions de persones que porten més de 12 dies als carrers exigeixen que marxi Piñera i reclamen un canvi de fons del país.

L'esclat social de Xile va sorprendre el govern de Piñera i a tota la burgesia, inclòs l'imperialisme. Fins llavors el "model xilè" era posat com exemple d'"èxit". Dies abans de l'esclat, Piñera va dir que Xile era un "oasi". Tanmateix, es tracta d'un model d'exploació extrema, continuació de la dictadura de Pinochet, malgrat que aquest la va "desmuntar" a través d'un pacte amb els partits polítics del sistema, com la Democràcia Cristiana i el Partit Socialista, al costat dels nous partits de la dreta pinochetista (UDI i altres). Pinochet va

imposar la constitució de 1980, que és la que encara regeix, i, des dels 90 -amb el règim de la "Concertació"-, s'alternen, via eleccions, els governs de DC-PS-PC o de la dreta. Abans de Piñera va estar la "socialista" Bachelet. Tots van mantenir aquest model a favor de les multinacionals del país i estrangeres, amb flexibilització laboral i la privatització de tots els serveis públics des de l'aigua fins a l'educació passant per la salut i el transport, custodiats per la repressió dels militars i els carabiners (els famosos "pacos"). Ja en aquesta rebel·lió porten 20 morts, centenars de ferits i milers de presos. Per això la gent va sortir a dir "són 30 anys"; "Prou de Piñera i del 'model'".

Xile es troba entre els deu països amb major desigualtat del món. El 5% de la població amb ingressos més baixos està al mateix nivell que a Mongòlia o Moldàvia, mentre que el 2% d'ingressos més alts està al mateix nivell que Alemanya. Els fons de pensió (AFP) privats han estat una estafa. La jubilació mitjana no arriba a 200 dòlars. Els estudiants universitaris s'endeuten per a tota la vida un cio llicenciats (Clarín, 24/10).

Xile ha canviat. El poble s'ha rebel·lat

"No és una guerra. Xile ha despertat", deien alguns dels

tants cartells amb els quals la gent va a les manifestacions. Són cartrons petits, manuscrits; responien a la primera declaració de Sebastián Piñera dient que estaven "en guerra". Quan la seva dona (Cecilia Morel) va dir que era com una "invasió alienígena", els cartells van contestar-li: "el poble alienígena per la pau, dona suport al poble xilè". Tots dos van haver de demanar perdó... I Piñera va anul·lar l'augment de la tarifa del metro.

Però per a la seva sorpresa, la gent va seguir als carrers i va passar a reclamar que Piñera marxés amb el seu govern; així com el fi de l'estat d'emergència, que els militars abandonessin els carrers, la desprivatització de l'educació, la salut, les jubilacions, l'aigua i l'energia. Des del divendres 18 d'octubre les masses no van deixar de ser al carrer. Fins i tot desconeixent el toc de queda. Van començar els estudiants, al metro, però amb els dies s'ha generalitzat la mobilització popular. Als barris, "los cacerolazos" han desafiat el toc de queda. Vagues en portuaris, miners, camioners, la salut o empleats públics. Milers i milers de persones als carrers de tot el país...: un estat de vaga general no declarada.

La gent li va posar nom: "Xile ha despertat". Es tracta de l'inici d'una situació revolucionària. Aquest és el canvi que s'ha produït a Xile. És una situació on, com ho va definir Lenin, "els de baix no volen i, els de dalt, no poden continuar vivint com abans". Per això a Xile està en curs una mobilització revolucionària que qüestiona el poder dels de "dalt" i planteja la necessitat d'un nou poder, un govern de les i els treballadors i els sectors populars.

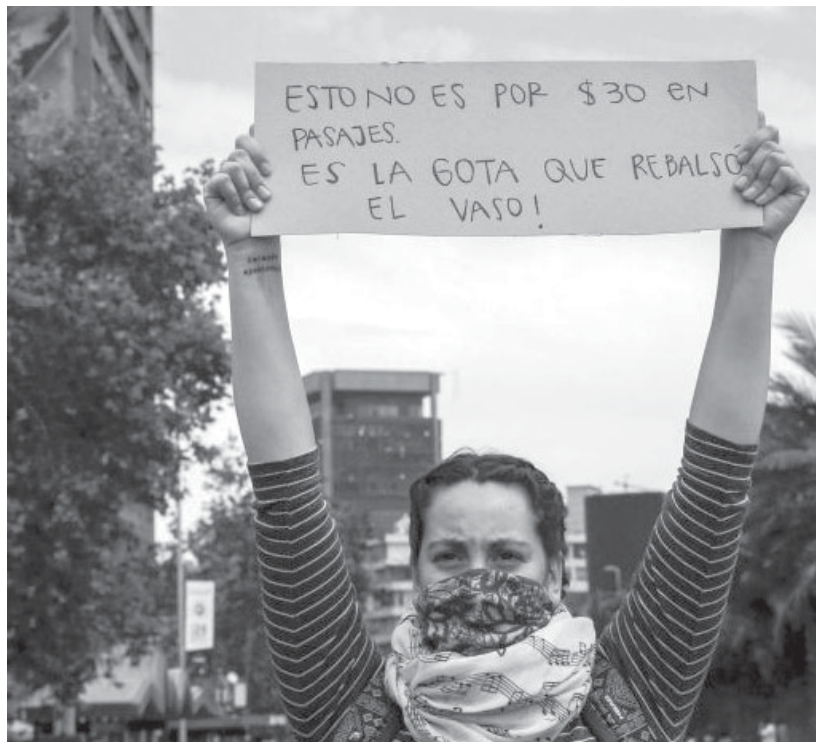
La històrica mobilització del divendres 25

El divendres 25, després d'una setmana de marxes i protestes, es va produir la que es considera la més gran de les mobilitzacions populars dels últims 30 anys. A Santiago es calcula que van arribar a ésser prop d'un milió i mig de persones, amb milers i milers d'elles en totes les ciutats i pobles del país. Aquesta marxa multitudinària va omplir la Plaça Itàlia i les avingudes i parcs pròxims. Marees humanes arribaven per l'Albereda i l'avinguda Providència, des de tots els barris i comunes de Santiago. Joves, treballadors, dones, famílies, jubilats, metges, "motoqueros", les "hinchadas" de futbol.... No va haver-hi banderes polítiques, sinó banderes de Xile, del poble maputxe, de Colo Colo, de la Universitat de Xile; molts mocadors verds, cartells individuals i manuscrits amb tota mena de consignes; "Arrivederchi Piñera", "Nacionalització dels serveis bàsics", "no necessito sexe, el govern em f...tots els dies", "Bielsa tenia raó", "Assemblea Constituent", "nacionalització dels recursos naturals", "democràcia directa" o "Revolució". I es cantava el tradicional "el que no salta és paco".

L'impacte de la mobilització ha estat un cop dur per al govern. Piñera ha quedat en la corda fluixa; va haver d'aixecar l'estat d'emergència i el toc de queda, ha canviat bona part del gabinet i va prometre l'"or i el moro". Però la gent va començar la setmana altre vegada al carrer, reclamant que marxi. Les masses veuen que es pot derrotar al govern i al model.

Una mobilització que ha desbordat les direccions

És una mobilització espontània, sense cap direcció. Ni tan sols reformista. Des del primer moment les mobilitzacions es van produir fora de les direccions sindicals i estudiantils, en les quals pre-

dominen el PC i el Front Ampli (FA). Han estat convocades per les xarxes. D'altra banda, tant el PC com el FA es van pronunciar tres o quatre dies després d'iniciada la rebel·lió popular; van formar una Mesa d'Unitat Social a través de la qual van convocar a l'aturada nacional dels dies 23 i 24. Però, si bé proposen un conjunt de reclams contra la repressió, de mesures socials i fins i tot una Assemblea Constituent, no criden el "Fora Piñera", que és el reclam central de les masses. Recentment, després de l'impacte de la històrica mobilització del 25, el PC i part dels diputats del FA plantegen la possibilitat d'apel·lar al mecanisme "legal" de l'"acusació constitucional" al president a través del parlament. Una espècie d'"impeachment" o judici polític.

Un punt fort de la mobilització és que no està controlada pels aparells polítics reformistes. Això també li impedeix al govern tenir amb qui negociar i buscar esmorteir la mobilització. Però el punt feble és, ara com ara, la falta d'una direcció socialista revolucionària; que sorgeixin organismes de base obrera i popular des d'on es

pugui coordinar la lluita cap a la perspectiva d'un govern dels i les treballadores i els sectors populars.

Amb aquesta política estratègica, intervé en el procés el MST, secció de la UIT-QI (veure declaració del 25/10 en www.uit.ci.org); impulsant les assemblees de barri i altres organismes de lluita sindicals i estudiantils així com la seva coordinació. Per a sostenir la mobilització als carrers i la convocatòria a la vaga general; per acabar amb el govern de Piñera; per a jutjar i castigar els militars i civils responsables dels crims durant les repressions; per un canvi de fons, estructural, al país; amb un govern de la classe treballadora que impulsi un pla econòmic d'emergència al servei del poble, acabant amb la misèria i les privatitzacions i convocant una Assemblea Constituent Lliure i Sobirana que dissolgui definitivament la constitució pinochetista. Per a avançar en aquest camí, la mobilització ha de continuar fins a fer marxar a Piñera.

30/10/2019

Miguel Sorans, dirigent d'Izquierda Socialista (Argentina) i la UIT-QI.

Una ruptura històrica que cal consolidar

L'aixecament popular del 22 de febrer de 2019 és un moviment massiu per la recuperació de la dignitat. Ha estat una ruptura important tant en la història d'aquest país com en la del Magrib. S'ha expressat amb força als carrers a favor d'un canvi radical fent tremolar als partidaris del règim. El moviment ha marcat punts i ha delimitat el seu territori de manera radical. La dimissió de Bouteflika va confirmar aquesta nova relació de forces. Va ser una victòria a mig fer. Aquesta conquesta ara ha de salvaguardar-se i consolidar-se. Per a la gran majoria de la població, la recerca de la llibertat és inseparable de la recerca de la igualtat. El moviment popular ha qüestionat tant els objectius com les estructures del sistema polític. Ha posat al descobert la realitat dels centres de poder, les regles antidemocràtiques de la vida política i la presa de decisions. Com a tal, aquest moviment planteja la qüestió d'una representació política dels explotats i oprimits. Reivindica un projecte de societat a l'altura de les lluites socials dels treballadors, estudiants i joves aturats, que s'han anat acumulant al llarg dels anys. En les mobilitzacions actualment quotidianes, el moviment està a buscant una nova identitat col·lectiva que requereix una agenda política clara. La tasca

prioritària és aprendre de la intifada del 5 d'octubre de 1988, quan la confiscació de la sobirania del moviment popular va conduir a l'opressió del poder com vivim avui.

Aquest moviment general a gran escala (totes les ciutats i pobles del país) s'ha caracteritzat en primer lloc per la seva naturalesa eminentment política. Les consignes clau del moviment van ser primer de rebuig al 5è mandat de Bouteflika i després de rebuig a tot el sistema polític. Més enllà de les consignes radicals, corejades en totes les marxes, quina és la relació de força amb el poder? Podem esbossar una primera resposta, que és una veritable serp de mar en l'estat actual del moviment. El carrer va expressar el seu entusiasme i plena confiança en la dinàmica de mobilització popular que s'estava desenvolupant. El poble es va mobilitzar per a dir "Ja n'hi ha prou!". Les classes treballadores viuen aquestes mobilitzacions com un èxit. Aquesta percepció és un fet polític de gran importància. És important davant l'objectiu d'impedir els intents de desacreditar el moviment i desviar-lo del seu curs natural. Aquest factor subjectiu, el sentiment d'una tendència ascendent de les mobilitzacions, és decisiu per al futur. Els mitjans de comunicació locals, seduïts

per la seva fortalesa, han seguit els seus passos. Aquesta demolidora entrada del carrer en l'escena política ha estat marcada per un activisme desbordant de la joventut, que es presenta en societat en total ruptura amb el sistema polític i sembla haver donat literalment l'esquena al llenguatge tradicional.

La tendència dominant del moviment ha significat una ruptura amb el passat i un canvi de paradigma sobre com abordar els problemes fonamentals de la societat actual. Aquests joves en llibertat viuen en un món virtual i real que els fa resistents. S'han apoderat de totes les eines de la comunicació moderna. El seu món és la galàxia Facebook que ha desdibuixat els límits dels territoris geogràfics i han imposat l'art de la desmesura al sentit comú. Aquestes generacions estarien, com dirien els antropòlegs, "al final d'un règim d'historicitat" i consegüentment, revisiten i reinterpreten a la llum de les seves pròpies realitats històriques, "El gran relat nacional". Coneixen la violència política i amb ella van néixer. Així és com han integrat a la seva manera, els debats bizantins sobre "Quin projecte de societat?". En fer-ho, han assimilat la religió com un component pacífic de la identitat i, per tant, han fet que la societat faci un pas important cap a la secularització.

Aquest moviment liderat pels joves, que representa la majoria demogràfica, ha imposat un modus operandi caracteritzat per una audàcia innegable en la convivència de múltiples identitats. Ha assimilat les regles del món globalitzat, que regeixen la seva forma de pensar i de projectar-se cap al futur. El domini de l'àrab, de les xarxes socials i de les noves tecnologies assegura, per tant, diferents declinacions, inclosa una relació serena amb la referència religiosa. En aquest moviment impetuosament jove, l'element femení és omnipresent, i la dona ha guanyat, a través de l'educació i el treball, un lloc cada vegada més reconegut en la societat. És un moviment impressionant per la diversitat que desenvolupa i pel seu caràcter urbà, expressant el llarg procés d'acumulació i maduració, nascut després de la

intifada juvenil del 5 d'octubre de 1988, ha integrat les lliçons de la violència de la dècada de 1990 i els seus límits en relació al canvi que es reclama. L'experiència de la violència durant aquests anys és una mesura dels fracassos i desil·lusions acumulats que han traumatitzat el teixit social. En els temes principals, els joves van trobar una espècie de modus vivendi, que permet establir la convivència de les diferències que eren font de fractura en la societat (islamisme, arabisme, amazighisme). Ara poden enfrontar-se a la realitat sense complexos. Si els joves són el cor del moviment, els ancians, ells, han contribuït activament amb la seva experiència des de les primeres lluites sindicals i estudiantils després de la independència.

Les mobilitzacions del moviment estudiantil en la dècada de 1960, amb la Unió Nacional d'Estudiants Algerians (UNEA), van centrar les lluites entorn de les llibertats democràtiques, les llibertats sindicals, la democratització de la universitat, el poder policial repressiu dels anys de plom i la indiscutible hegemonia del FLN, l'únic partit. El curs històric i la memòria de l'acció militant de l'època han de ser marcats amb una pedra blanca. Aquesta militància austera i arriscada, en les doloroses condicions de clandestinitat, són difícils d'evocar avui dia, en un context d'obertura "liberal desenfrenada", però ha preparat durant molts anys les condicions per a una ruptura cada vegada més acceptada en la societat. La derrota del liberalisme social avui en dia, a escala global, no només beneficia forces situades encara més a la dreta (els Estats Units, el Brasil, Dinamarca). Es caracteritza per un corrent d'idees radicals contestatàries que han sobreviscut a la piconadora de la mundialització. A França amb les armelles grogues, a Sudan amb la revolta del pa, a Algèria amb una joventut impetuosa que intenta lluitar contra el sistema, a tot arreu la revolta popular assenyala als seus enemics: els diners bruts, la corrupció, la depredació dels recursos del país.

Aquesta primavera d'esperança dels pobles pot valer ella sola una estació. Com diu Frederic Lordon

en un encertat article sobre la República Social: "En política, el principi de la supervivència dels morts vivents és la inèrcia de les institucions establertes i l'ossificació dels interessos materials". Els joves que cada divendres es manifesten a Alger, Jijel, Adrar o Mostaganem, han comprès la vacuïtat del sistema. La mobilització que sacseja a Algèria ha fet miques tots els tòpics sobre la submissió a l'obscurantisme i al despotisme. En el seu conjunt, han heretat de la memòria col·lectiva, una referència històrica al sacrifici dels que els han precedit. Les aspiracions a la democràcia i al progrés social que són la força motriu d'aquestes mobilitzacions convergeixen amb les aspiracions de tots els pobles. A la seva manera, continuen les lluites dels pobles de la regió (Tunísia, el Marroc, Sudan i Egipte). En el pla de la solidaritat internacional, els pobles ja han expressat la seva simpatia per la revolució pacífica que s'està desenvolupant a Algèria. Les armelles grogues a França, els indignats i els treballadors a Espanya, els treballadors a Sudan, han entès que l'aixecament popular a Algèria és també el seu contra un sistema global injust, depredador i basat en els diners bruts.

Els joves, els no tan joves i els vells, que es manifesten cada divendres corejant les consignes del moviment, no esperen res del joc d'ombres i llums de les institucions estèrils, que hi són per què res no canviï. A aquesta

esterilitat, li van posar un nom: Constitució. Un advocat de renom ha afirmat que "aquesta Constitució destrossada, que mai ha estat respectada, que ha estat violada, que no és fruit d'una emanació popular, no pot ser utilitzada per a argumentar a favor de cap transició". Per al ciutadà mitjà, la Constitució continua sent abstracta i no es relaciona amb les preocupacions de les classes treballadores. És un mecanisme formal, aïllat de tot. Només adquireix sentit en relació amb un projecte social. N'hi ha prou amb mirar l'explosió d'indignació de tot un poble el 22 de febrer de 2019 per a comprendre l'amarga realitat que pateix. Tot l'edifici trontolla i el punt de ruptura no està gaire lluny. La realitat continua resistint-se a la formalització. La Constitució és un conjunt de normes que no poden ignorar les coses de la vida. A més, una institució només revela la seva veritat quan és empesa als seus límits. Aleshores revela la seva veritable naturalesa. Els pobles estan experimentant el costat inconsistent de les democràcies d'aparença. Els joves s'han allunyat d'aquest sistema. Estan en el seu món on han abraçat ferventment les noves tecnologies. Estan en la web, en els esdeveniments que conformen el món d'avui. Estan atents al més mínim sotrac en un món globalitzat, que pot alliberar la seva energia creativa i ajudar-los a escapar de les seves desencantades vides. Es troben

(passa a la pàgina següent)

El govern de Hariri s'enfonsa!

Al Líban el 17 d'octubre les masses van començar una insurrecció contra el pla d'austeritat que el govern va posar en marxa en col·laboració amb l'FMI per poder buscar una sortida de la greu crisi econòmica del país. La revolta va començar amb les consignes contra la ruïna capitalista i social, i després de la intervenció brutal de govern contra les mobilitzacions va prendre un caràcter contra el règim. El poble libanès que omple les places amb demandes econòmiques i socials ha posat al focus els representants i els partits del règim corruptes i que controlen i posseeixen una bona part de la riquesa.

El país viu les mobilitzacions

més massives de la seva història. En ciutats més grans com Beirut, Trípoli, Nabatiya, Sud i Zouk que constitueixen una bona part del territori nacional, més de dos milions de persones van sortir al carrer cridant "El poble vol la caiguda del règim".

En la primera setmana de la rebel·lió el govern no va aconseguir liquidar les mobilitzacions amb repressió. No ho va aconseguir. Després va voler tranquil·litzar les masses amb un nou paquet de reformes. No obstant això, la gent no es va conformar amb petites concessions del govern de Saad Hariri i va seguir amb la seva lluita contra el règim corrupte, clientelista i contra el govern pro FMI i pro imperialista.

Com a conseqüència d'aquesta lluita heroica de el poble libanès, el 29 d'octubre el president Hariri es va veure obligat a dimitir. Aquest fet és una victòria del poble treballador del Líban. Des de la Unitat Internacional de Treballadores i Treballadors - Quarta Internacional (UIT-QI) saludem aquest triomf de les masses libaneses.

La defensa d'aquest triomf i que es pugui avançar dependrà de la ferma lluitadora dels treballadors i treballadores libanesos. Les masses que han derrocat el govern continuen la seva mobilització sense buidar les places, amb la voluntat d'acabar amb la corrupció i el sectarisme religiós del règim, contra la ruïna que la crisi econòmica va causar, i per a la realització de les seves demandes democràtiques i socials.

Un dels èxits d'aquesta rebel·lió ha estat el seu caràcter unificador del poble libanès. Va començar de manera espontània amb la participació dels aturats, els treballadors, els joves i les dones, i després va arrossegar les classes mitjanes al carrer. El règim polític confessional, en què el poder està dividit entre partits burgesos cristians maronites, ortodoxos, musulmans sunnites i xiïtes,

(ve de la pàgina anterior)

a vegades, en la cohort dels "Harraga" en les embarcacions improvisades que creuen el mar per arribar a l'altre costat, l'altre somni. Porten sobre les seves espatlles l'odi al sistema. Un sistema que observa el pas de les revolucions tecnològiques i tanca el destí d'un poble en un congelador.

El moviment del 22 de febrer de 2019 és l'acte fundacional d'una joventut que vol recuperar el seu somni, confiscat per una

gerontocràcia anacrònica. Les xarxes socials estan en el cor d'aquesta apassionant empresa, marcada per la delicadesa de la seva organització. Aquest moviment inicialment organitzat entorn de les consignes "No al 5è mandat!", "Sistema, ves-te'n!" ha estat capaç de reunir totes les capes i totes les classes. Després del rotund èxit de la primera marxa del divendres 22 de febrer de 2019, el termòmetre va ser el despertar i la participació activa de desenes de milers d'estudiants

en totes les ciutats universitàries. El moviment estudiantil va ser seguit amb força per professors universitaris, artistes que van improvisar espectacles de carrer. Les capes i les classes mitjanes s'embarcaran en aquestes mobilitzacions a gran escala. Metges, professors i professionals hospitalaris explicaran tota la funesta gestió que caracteritza a la sanitat pública i el seu desmantellament. L'ofensiva de la molt accentuada privatització ha creat una política

construït després de la guerra civil 1975-1990 sempre s'ha aprofitat d'aquest caràcter sectari per dividir les mobilitzacions populars. Però la mobilització actual ha enderrocat el mur de por i comença a sacsejar les bases del règim.

Mentrestant, la burgesia libanesa i els actors del règim continuen amb les seves intrigues per dividir les lluites per tal de salvaguardar el règim. L'organització xiïta Hezbollah que ha tornat a evidenciar seu caràcter contrarevolucionari un cop més durant la revolució siriana, va atacar a les mobilitzacions del dia de 29 d'octubre amb l'argument que "la dimissió de Hariri podia arrossegar el país a un caos". Tot i que les masses libaneses van poder repel·lir aquesta agressió, no cal minimitzar la possibilitat que aquestes provocacions contrarevolucionàries es repeteixin. Ja ho hem vist moltes vegades des de 2011 en els processos revolucionaris a l'Pròxim Orient i el Nord d'Àfrica. Nosaltres estem al cosat de la lluita de el poble treballador del Líban contra totes les intervencions de les forces de el règim, des corrents contrarevolucionaris, dels països de la zona i de l'imperialisme.

Les masses populars libaneses han endegat espontàniament una lluita que qüestiona el sistema capitalista, la desigualtat que aquest crea i el règim que el sosté. Les mobilitzacions que

s'estenen a gairebé tot el país encara no han pogut construir una direcció que les unifiqui. No obstant això, en bona part de les ciutats han sorgit espontàniament grups que criden la gent al carrer i que administren la logística de les mobilitzacions. És molt important que aquests organismes s'estenguin encara més i es centralitzin per coordinar les lluites i construir l'autoorganització del poble treballador libanès.

En la construcció d'aquesta coordinació i autoorganització caldrà desenvolupar un programa de mesures urgents a partir de les demandes democràtiques, econòmiques i socials vociferades pel poble libanès contra el règim corrupte i sectari, i contra la

crisi econòmica capitalista. Les organitzacions de classe, els sindicats, els socialistes i les organitzacions de les dones i del jovent en lluita tenen una gran oportunitat de construir una alternativa de poder dels treballadors i el poble que pugui possibilitar la ruptura amb el sistema capitalista i l'imperialisme. La construcció d'aquesta alternativa ajudarà sens dubte a les lluites de les masses des del Pròxim Orient el i Nord d'Àfrica fins a l'Amèrica Llatina.

Amb aquesta perspectiva des de la UIT-QI cridem els lluitadors i lluitadores de el món a donar suport i a solidaritzar-se amb la lluita del poble treballador libanès.

31/10/2019
UIT-QI

de salut en dos nivells i els hospitals que s'han convertit en veritables refugis per als més desfavorits. Els dignataris del règim, en canvi, van a l'estranger per a rebre tractament. Els magistrats i advocats que han patit el diktat dels clans governants i condemnes als acusats a cop de trucada telefònica, han vençut la por i també criden: "Poder, ves-te'n!". Els treballadors dels sectors econòmics s'han mobilitzat per la a reapropiació de l'Unió General

de Treballadors d'Algèria (UGTA), ostatege dels còmplices del poder. La primera marxa del 22 de febrer va ser sens dubte un episodi de mobilització política contra el sistema existent, en la seva forma més pura. Aquest impuls, que ha entusiasmat totes les ciutats i pobles d'Algèria, ha impressionat per la seva maduresa, el nivell de la seva organització i la seva impecable disciplina. El moviment creixia cada divendres, el llistó de les demandes populars s'elevava

cada dia més i totes les classes mitjanes intimidades i a l'expectativa s'unien finalment al moviment de masses. Els estudiants, les bates blanques, els vestits negres, les granotes blaves dels treballadors han donat finalment una dimensió decisiva a la futura relació de forces.

8 /9/ 2019
Benyassar. Membre de la
Direcció Nacional d'Acció
d'Esquerra Popular (AGP).
Algèria

“El poble vol la caiguda del règim”

La revolta de el poble iraquiana contra les polítiques capitalistes de destrucció de la feina, la manca de serveis socials, la corrupció i el règim sectari ha continuat des de principis d'octubre. Tot i que el govern de el Primer Ministre Adil Abdul-Mahdi i l'Estat iraquiana responen a les mobilitzacions massives a la capital, Bagdad, i especialment a les regions de sud de país, amb una intensa repressió i violència, els treballadors no abandonen els carrers.

Fins ara, més de 250 persones han mort i milers de persones han resultat ferides en les manifestacions. El règim ataca les masses amb bales reals i gas lacrimogen, mentre tracta d'impedir la reunió de la gent a través de tocs de queda, tallant l'accés a Internet, etc. D'altra banda, el govern d'Abdul Mahdi va haver d'anunciar un paquet de reformes la setmana passada, quan va constatar que la violència estatal no podia aixafar el moviment de masses. Fins i tot l'anunci de el primer ministre d'una reorganització del govern, la reducció a la meitat dels salaris dels alts funcionaris, el paquet d'ajuda per a les famílies pobres i l'establiment de nous tribunals per lluitar contra la corrupció no va reduir la ira del poble iraquiana contra el règim i no van buidar les places. Perquè el poble iraquiana s'ha mobilitzat contra els actuals problemes econòmics i socials adoptant demandes similars els anys 2011, 2015 i 2018, i els governs han anunciat paquets de reformes que mai han posat en pràctica. Per això, les masses iraquianes han perdut la confiança en els partits que representen l'ordre polític actual i exigeixen la caiguda de el règim opressor, sectari i corrupte.

La taxa de participació de la dona en la força de treball és només del 12%, mentre que dels joves és del 26% al país. Aquesta taxa arriba al 48,7% de la població total, una de les més baixes de la regió i del món. La taxa de pobresa és del 22,5%, fins i tot segons les fonts governamentals. I segons altres fonts, 13 milions de persones, és a

dir, al voltant del 30% de país, amb una població de 38 milions d'habitants, viuen en condicions de pobresa extraordinàries. L'economia rendista és dominant a l'Iraq, on el 90% dels ingressos de govern són generats per l'exportació de petroli, de la qual depèn el 58% del producte interior brut del país. No es fan inversions en sectors com l'agricultura i la indústria manufacturera diferents de l'petroquímica. La burgesia iraquiana, en col·laboració amb l'imperialisme, explota una gran part d'aquestes fonts. El deute total de país ascendeix a 133.000 milions de dòlars.

Aquest quadre revela que el règim que es va intentar establir a l'Iraq amb la col·laboració dels Estats Units i l'Iran després de la intervenció militar de l'imperialisme el 2003, és completament corrupte en el sentit polític i econòmic. La lluita del poble iraquiana, que ha mantingut la mobilització espontàniament durant aproximadament un mes, apuntant al règim per obtenir drets econòmics i socials, serà altament determinant per trencar amb aquest ordre.

Nosaltres, com a Unitat Internacional de les Treballadores i Treballadors - Quarta Internacional (UIT-CI), donem suport a la revolta dels treballadors iraquians contra les polítiques d'explotació capitalista,

saqueig i repressió de règim, i cridem a tots els internacionalistes a mostrar solidaritat amb aquesta mobilització. Creiem que l'anunci d'una vaga general de quatre dies per part dels dos sindicats de mestres i la crida d'altres sindicats i del Col·legi d'Advocats iraquians perquè donin suport a la manifestació tenen gran una importància per fer avançar les mobilitzacions contra el règim. No obstant això, el que és més important és l'establiment d'una alternativa que abasti les demandes dels treballadors i connecti amb una ruptura amb l'imperialisme i l'ordre actual contra els possibles esforços de l'oposició burgesa per preservar el règim mitjançant arranjaments parcials o reformes en col·laboració amb els països de la regió i l'imperialisme. El que serà determinant per mantenir aquestes mobilitzacions és un programa de lluita que pugui ser aixecat pels partits i associacions de classe iraquians i els socialistes mitjançant l'avanç de les demandes i l'organització de les masses, en línia amb la política independent de la classe obrera.

30/10/2019

Unitat Internacional de Treballadores i Treballadors - Quarta Internacional (UIT-QI)

